

BROKILON

Jan Kotouč

**EXPANZNI
SEKTOR**

Copyright © 2024 by Jan Kotouč

Cover © 2024 by Tomasz Maroński

Map © 2024 by Tereza Kovanicová

For Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-589-2

Jan Kotouč

Expanzní sektor

**Centrální impérium: Omega
Kniha druhá**

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024**

Jan Kotouč

V nakladatelství Brokilon

Cyklus České země (základní řada)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země (samostatné knihy)

- Hrdinové českých zemí (antologie)
V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích (s Lucií Lukačovičovou)

1. Velká bouře v českých zemích *
2. Vzestup českých zemí *
3. Dědic českých zemí *

Cyklus Centrální impérium

1. Hranice impéria
2. Císař v exilu
3. Obránci civilizace *
4. Odkaz protektorů *

Cyklus Centrální impérium: Omega

1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor

Mimo cykly

- Strnadův efekt
Válečné hry (povídky) *

* připravujeme

Pro Olivera a Naomi.

Prolog

Bylo jich osm. Čekali. Měli rozkaz zabít na potkání.

Všichni byli Vylepšení, geneticky upravení nadlidé, příslušníci vládnoucí kasty.

To si alespoň sami o sobě mysleli. Nikdo z nich ale nebyl členem žádného z vládnoucích rodů v Centrálním impériu. Byli to vojáci, žoldáci, často levobočci z vážených rodů. Děti Vylepšených byly ale vždycky také Vylepšené, a pokud nezdědily vliv svých rodičů, měly alespoň jejich schopnosti.

Bývalí členové brigád Superiori. Nyní pracovali za více peněz pro mocenskou kliku, která chtěla změnit pořádky v Impériu a vrátit Vylepšené na výsluní. Týmů jako ten jejich bylo více. Tenhle dostal jméno Skögul.

Jenže těchto osm ze své současné práce nebylo nadšeno.

Sídlili v rozsáhlém suterénním bytě poblíž přístavu. Což o to, bylo by to docela pohodlné bydlení, ale ne pro osm lidí. Zabezpečením to byl vlastně bunkr plný zbraní, rychlovýrobníků, karet s přístupovými kódy a počítačů s přístupem do celého imperiálního datanetu. Patřil členům komand Omega a sloužil jako jejich skrýš na této planetě. Těchto

osm sem získalo přístup, měli tu čekat a zabít každou Omegu, která přijde.

Slyšeli, jak jejich přátelé zlomili vaz Omegám na měsíci Cossette a potom zničili jejich velitelskou loď na Novém Macau. Císař pod nátlakem Vylepšených brzy Omegy zruší. Jejich úkolem bylo střežit toto místo pro případ, že se tu nějaká Omega objeví. Jejich velitel mluvil o tom, že se chystá důležitá akce v Expanzním sektoru, a pokud by je tam Omega pronásledovala, zastaví se tady kvůli doplnění zásob, munice a informací.

A tak tu čekali a chystali se, že si s Omegami vyřídí účty.

Jenže nadšení vyprchalo už po pár dnech, po dalších několika týdnech ho vystřídala monotónnost a nakonec rozmrzelost.

Jídlo jim došlo, v bytě museli pořád hlídat. Zábava, kterou poskytoval datanet, se jim už začala zajídat.

A hlásila se ponorková nemoc, které se nevyhnou ani nejlepší vojenské jednotky.

Kvůli tomuhle brigády Superiori neopustili.

Každý den se jeden z nich vypravil do města pro oběd. Mohli si něco objednat, ale oni *chtěli* do města. I když tenhle svět byl jen ponurá, šedá díra s kyselinovými oceány, obyvatelná sotva z dvaceti procent, pořád to bylo město a něco se tu dělo.

Dneska se pro oběd vypravila jedna ze dvou žen ve skupině, Changová. Tým si odhlasoval, že má nakoupit menu v restauraci s jaiपुरskými specialitami. Měla sice zpoždění, ale to nebylo nic nového. Když se totiž předchozí den vydal pro jídlo velitel týmu, také se zdržel. Procházel se městem a vzpomínal na doby, kdy dělal něco důležitého.

Changová teď zazvonila. Velitel ji uviděl na kameře, jak stojí před hlavním vchodem, a stiskl tlačítko.

Changová položila tašky s barevným logem restaurace *Golden Pastani* na stůl a každý si šel pro svou krabičku.

Velitel z pracovny mezitím zase zavřel dveře.

Ostatní mluvili, vtípkovali, hecovali se.

Oběd byl hlavní událostí jejich dnů.

Potom taška s jídlem explodovala.

*

Tříštivé nálože používala Imperiální vesmírná pěchota při obsazování nepřátelských lodí. Projektily byly široké sotva několik milimetrů a byly jich tisíce. Nepoškodily trup ani moderní vojenské počítače, ale lidská těla dokázaly roztrhat na kusy. Jak se ostatně přesvědčilo šest Vylepšených, kteří už čekali v jídelně.

Maličké částičky je úplně rozpáraly. Ženě, která tašky přinesla, vyletěla smrt přímo do obličeje, během sekundy jí z hlavy udělala jen odpornou červenošedou kaši.

Dva její druzi zmizeli úplně, jako kdyby je někdo lusknutím prstu proměnil v růžovou mlhu, která potřísnila polovinu jídelny. Další dva na tom byli lépe, ale pouze v tom smyslu, že z jejich těl se stále dalo poznat, co to je za lidi.

V jídelně přežil jediný. Měl štěstí, že stál o něco dál. Ležel na zemi s roztrhanou paží.

Byl ale naživu, což dával najevo i křikem.

Velitel stál pořád u počítače. Ve stejnou chvíli, kdy nastal výbuch, vypadly kamery u dveří. Potom se rozezněl signál, že někdo otevře kódem zadaným zvenčí.

Šok ustoupil do pozadí. Převážil výcvik. Sáhl po zbrani, kterou měl na pultu.

„Kdo je naživu?!“ zařval.

„Te... Terence! Ale mám ruku v hajzlu!“

„Popadni zbraň do druhé ruky a dělej!“

„Tady Riske!“ ozval se třetí hlas. „Jsem na záchodě! V pořádku, zbraň v ruce!“

„Ty svině už jsou uvnitř! Kryjte chodbu!“

Vylezl z počítačové pracovny. Odporným kusům svých lidí věnoval jen zběžný pohled. Déle se zadíval na ležícího Terence, který ve zdravé ruce držel zkrácenou útočnou pušku Gorlomi, již měl i on. Všichni byli zvyklí pohybovat se po bytě se zbraněmi u rukou.

Velitel zapřel zbraň do ramene a vykoul do dveří na chodbu.

Spatřil sotva stín. Běžel do míst, kde byla koupelna.

Vypálil. Minul.

„Riske! Jde k tobě!“

Střelba ze dvou různých zbraní. Dvou různých kalibrů.

Potom ticho.

„Riske? Riske!“

Stiskl pevněji zbraň a věnoval další pohled Terencovi.

Ten pochopil a přikývl. Bude hlídat.

Velitel věděl, že nemůže protivníka nechat diktovat podmínky střetu. Nemůže tu jen tak stát a čekat.

Natáhl se k brašně u dveří. Také měl granáty a jeden z nich teď hodil do chodby ke vstupním dveřím, další se mu povedlo mrštit do koupelny, kde naposledy slyšel Riskeho.

Potom tu postavu zase spatřil.

Byla to žena s olivovou pletí a s plavými, skoro žlutými vlasy. Rychle se mihla kolem, těsně před explozí.

Další granát jí hodil do cesty. Zmizela, ale měl dojem, že slyšel její přidušený výkřik.

Něco bouchlo o zem. Že by upustila zbraň?

Vyběhl a vypálil dávku do ložnice, ve které zmizela.

Nebyla tam, ale na zemi viděl její pušku a krev.

Něco se mu opět mihlo v periferním vidění. Otočil zbraň a vypálil.

Její rána mu vyrazila pušku z rukou.

Rychle o dva kroky ustoupil, sáhl po pistoli a všiml si, že její pravá paže je od krve.

Víc toho však zaregistrovat nestihl, protože žena byla najednou u něj. Zbraň ignorovala, její zdravá levačka našla cíl a zasáhla ho hrnou ruky do krku.

Otevřel ústa, ale nedokázal vykřiknout, nedokázal se ani nadechnout.

Podlomila se mu kolena. Pistoli mu vykroutila z oslabené ruky, ale on to skoro nevnímal. Oči mu lezly z důlků. Ústa se pohybovala jako u ryby na suchu. Nadechnout se nedokázal.

Věděl, že mu rozdrtila hrtan a přerušila přísun kyslíku do mozku. Věděl, že mu zbývá pár sekund života.

To poslední, co slyšel, byl výstřel, který připravil o život Terence.

*

Hila Ebanová se ujistila, že jsou všichni mrtví.

Pistoli držela v levé ruce. Pravou měla volně svěšenou. Na zem z ní padaly kapky krve, která se mísila se vším ostatním, co bylo na zemi. Boty jí čvachtaly.

„Hilo!“

„Tady!“

Po schodech nahoru vyjel invalidní vozík vznášející se nad zemí pomocí malé antigravitační desky. Na něm seděla Veni Bopanna. Tahle žena, jejíž předci pocházeli z Indie i východní Afriky, při bojích v přítstavu na Gabaronne přišla o obě nohy a de facto i o ruku. Naštěstí měly Omegy schopnost regenerovat, a to díky části DNA od mimozemských ještěřů zvaných Ralgaři, a za několik měsíců bude mít Bopanna úplně nové funkční končetiny.

Teď však používala vozík, a ačkoli ve zdravé ruce svírala samopal, Hile sloužila pouze jako záloha. Její dorůstající nohy vypadaly, jako by patřily ročnímu dítěti.

„Ta bomba nezabila všechny?“ zeptala se.

„Ne. O tři jsem se musela postarat sama.“

Řekla to jedovatě, jako by to byla Bopannina vina. Šlo ale spíš o zvyk a nervy. Hned zvedla ruku. „Jo, já vím, já vím. Měla jsi pravdu.“

„To jsem ráda, že to uznáváš.“ Bopanna se zadívala na Hilinu krvácející paži. „Tohle jsi schytala jen proti třem z nich. Co kdyby jich bylo osm?“

„Já vím. Nechtěla jsem čekat.“

Obě ženy o tom spolu vedly dlouhý a nijak zdvořilý rozhovor, protože Hila chtěla do bytu Omeg vběhnout hned, jakmile přistály na Palawanu, a okamžitě pokračovat v cestě do Expanzního sektoru. Bopanna ji varovala, předpokládala, že je tam nejspíš někdo bude čekat, jelikož nějací politici vyzradili císařovým odpůrcům informace o základnách Omeg. Stejně informace, které nepřátelům umožnily přepadnout a zničit mobilní velitelství Omeg i s jejich velitelem generálem Sarmakem.

Hile to bylo jedno. Chtěla tam vpadnout, všechno vystřílet a letět dál. Bopanna ji přesvědčila, že si můžou dovolit týden počkat, protože únosci milionu a půl lidí ze svých obětí hned tak novou nadsvětelnou bránu nepostaví, potřebují těch lidí ještě víc.

Hila tedy počkala. Sledovaly rutinu hlídačů bytu, a když zjistily, do kterého fastfoodu rádi chodí, Bopanna přeprogramovala obsluhujícího robota, aby jim na dno tašky s jídlem přidal malý dárek.

„Jo, měla jsi pravdu,“ opakovala Hila. „Jen... prostě nedokážu uvěřit, že někdo chce jen tak unést a zabít dva miliony lidí, aby postavil nadsvětelnou bránu. A nejspíš by mu to prošlo, kdyby Ria neměla vyvinutý čich, neodhalila něco a...“

Odmělčela se. Několikrát se nadechla a zamrkala, aby zahнала slzy. S Riou Waldnerovou se setkala na Gabaronne, a stalo se to vlastně náhodou. Rie bylo třináct, žila v dětském domově, její rodiče zahynuli při jednom z výbuchů. Pomohla Hile tím, že její vyvinutý čich odhalil zbytky látky, kterou únosci používali k omámení obětí. Tím na sebe obě přitáhly pozornost a Gabriel Meer, šéf dolů na Gabaronne a jeden ze spiklenců, se je pokusil obě umlčet. Hila útok přežila a potom zachránila Riu. Později zjistila, že si k ní vytvořila vztah. Připomínala jí sebe samu. Dítě z ulice...

Hilin a Bopannin velitel Vuk Stojković vzal Riu jako svědka na vlajkovou loď imperiální flotily u Gabaronne. Byla to však to past; Vuka zabili a Riu unesli – spolu s celou kolonizační výpravou – do Expanzního sektoru, kde se z ní nejspíš stane jen další materiál do brány.

„Já vím, Hilo, já vím.“ Bopanna zvedla zdravou ruku. „Ale potřebuji dva miliony lidí – a další dva miliony na druhou bránu někde jinde! Tě holce nepomůžeš, když se necháš zabít. Ani všem ostatním lidem.“

„Ta holka má jméno! Ria!“

„Jo, já vím. To, že jsi vyběhla bez rozmyslu z naší lodi a pobila všechny ty parchanty na Gabaronne, je sice hezký, ale nemůže to být tvůj základní operační postup, jinak bude Ria mrtvá.“ Ukázala na Hilinu paži. „Ve skladu hned vedle zbraní jsou lékárníčky. Jdi se ošetřit.“

„To je dobrý.“

„Jdi se ošetřit. Ber to jako rozkaz, pokud ti to pomůže. Já zatím z počítačů stáhnou všechno, co bude potřeba.“

EXPANZNÍ SEKTOR

„Hlavně zbraně!“

„Neboj, všechno bude. Zbraně, aktuální přístupové kódy, převleky, identifikační karty. A potom nás čeká dlouhá, několikaměsíční cesta do Expanzního sektoru, jenom nás dvě.“

Poklepala na své dětské nohy. „Do té doby se snad dám do kupy. A ty taky.“

„Já se zregeneruju hned!“

„Tak jsem to nemyslela. Musíš se uklidnit. Víím, že ti na té holce záleží, a nejen proto, že ráda adoptuješ štěňátka. Ale opravdu se musíš dát dohromady, pokud jí chceš pomoci.“

„Já víím, sakra.“

Bopanna se usmála. „A co my vííme, třeba během cesty Matiba doma něco odhalí. Nebo Desai a ostatní zjistí, kde chtějí postavit druhou bránu.“

1.

*Pokud jsi nikdy nespatrił západ slunce
zrcadlíci se v moři rozbouřeném,
pak krásný vjem života
je stále tvému zraku skryt...*

Rigobert Nguema měl rád hudbu v jakékoli podobě. Možná že ze všeho nejvíc miloval muzikály a hned potom klasickou hudbu, operu. Tady ale zažil něco nového. V tomhle baru nehrála muzika, tady se recitovalo.

Šlo o tradiční kratochvíli zde na Novém Macau.

Na malém podiu uprostřed sálu stál hologram recitující ženy. Vypadala naprosto reálně. U kraje podia se nacházel displej, který informoval, že žena se jmenovala Nneoma Otuegbe, žila v jednadvacátém století a pocházela z kusu Země, kterému se říkalo Nigérie.

Báseň se jmenovala *Pij a žij*. Podle toho se Nguema alespoň dnes snažil řídit.

Nguema by se za normálních okolností ponořil do svého pití a prochlastal by se až do sladkého komatu.

Teď to ale nešlo, vzal si totiž prášky proti opilosti. Může tu popíjet,

EXPANZNÍ SEKTOR

jak dlouho bude chtít a co bude chtít, a zůstane střízlivý. To se Ome-gám na misích hodilo.

Teď to však způsobilo, že čas ubíhal ještě pomaleji.

Napadlo ho, že tahle sedm set let mrtvá básnička měla štěstí, že většinu jeho oblíbených muzikálů mohla vidět klidně i v den premiéry.

To jsem celý já, závidím i sedm set let staré mrtvole.

Znovu upil piva.

*Pokud jsi nikdy neslyšel mě mluvit o této lásce k moři,
dlouho jsi mě nespatrił...*

Báseň skončila. Hologram se uklonil do potlesku a zmizel. Záhy se ob-jevil další.

Tenhle básník byl muž. Pocházel z první lidské kolonie na Alfě Cen-tauri a žil někdy ve dvacátém pátém století.

Předchozí báseň byla lepší. Pítí a žití bylo fajn, tahle báseň měla moc vážná témata.

Rigobert postupně přestal poslouchat a jen rozjímal.

Zain Desai, který velel jejich týmu, rozhodl, že si dají schůzku na tomhle místě. Měl rád bary a veřejné prostory. Ideální by bylo, kdyby se prostě potkali na své lodi, ale *Nightingale* teď s polovinou jejich týmu létala jinde po sektoru Barrondo.

Omega tým 9 byl technicky AWOL, zmizení bez propustky. Tak as-poň zněla vojenská fráze. U Omeg to nikdo moc neřešil, v minulosti se dokonce párkrát stalo, že člen Omeg prostě začal jednat na vlastní pěst a stal se z něj renegát. V obou případech, o kterých Nguema věděl, ho vyřídili ostatní členové týmu.

Takový ten primitivní důkaz loajality. Zabijou ho vlastní, aby dokáza-li, že oni za nic nemůžou.

Teď ovšem byla situace jiná. Císař Omegy zrušil. Učinil tak pod ná-tlakem opozice, která o téhle tajné jednotce zaměřené na boj s Vylepše-nými věděla už příliš mnoho. Nic jiného mu nezbývalo. Zrušit jakou-koli vojenskou organizaci nešlo ze dne na den. Generál Turius, jenž převzal velení po generálu Sarmakovi, všem jednotkám nařídil hlásit se na Hubu, kde proběhne jejich vyřazení.

Kdyby chtěl Nguema slovíčkařit, řekl by, že Turius nespécifikoval, dokdy se mají hlásit. Různé týmy Omeg se slétaly z velkých dálek, takže oficiálně mohl tým 9 prostě říct, že se zdrželi při letu na Hub. Nicméně na slovíčkaření neměl nikdo náladu, faktem bylo, že Nguema a jeho tým se rozhodli na to prostě kašlat. Předchozí velitel, generál Sarmak, jim dal za úkol neoficiálně pátrat po zajatých Omegách, jež zmizely po zpackané operaci Tenerife na měsíci Cossette v komplexu, který se jmenoval Nova Prora.

Tým 9 tam byl a zůstal jedinou jednotkou, která nepřišla o žádného člena. Bylo to spíš ale dílem štěstí než čehokoli jiného. Jako takoví byli okamžitě k dispozici, aby je Sarmak mohl poslat na neoficiální misi.

Ta se ukázala být slepou cestou. Nebo hůř, možná šlo o připravenou past. Při pátrání na Novém Macau tým 9 nic nenašel, ale jejich mateřská loď byla zničena i s generálem. Omegy zůstaly bez velení.

Krátce poté je kontaktovala Hila Ebanová z týmu 8 se zprávou, že velká klika v Impériu unesla milion a půl lidí a veze je do Expanzního sektoru, kde z nich chce udělat novou nadsvětelnou bránu.

Nguema upil a tentokrát zalitoval z jiných důvodů, že se nemůže opít.

Nadsvětelné brány byly výdobytek staré technologie budované v dobách, kdy se Centrální impérium nazývalo Obchodní impérium a vládla mu rasa zvaná Protektoři. Po pádu Protektorů sice Impérium dál nadsvětelné brány používalo, ale stavba nových bran byla zakázána císařským ediktem. Důvod byl jednoduchý. Protektoři používali pro napojení bran neurologickou hmotu, na kterou potřebovali mozky – vlastně celé nervové soustavy – ze dvou milionů lidí. Pro Protektory to byla malá cena za budování mezihvězdného obchodu, pro císaře to už tak neplatilo.

Nešlo používat klony – podle imperiálních zákonů byl klon člověk. Snahy naklonovat samotné neurony selhávaly. Rozhodně nebyly tak kvalitní, aby šly použít do bran. Nebylo to tak snadné jako naklonovat kus tkáně a pěstovat umělé maso.

Mimozemské civilizace žijící v Impériu nebo poblíž něj nebyly kompatibilní s protektorskou technologií – i kdyby se odhlédlo od morálních aspektů.

EXPANZNÍ SEKTOR

Zbývali tedy vyšší primáti, a těch za prvé na Zemi žilo velice málo ještě před příchodem Protektorů, a za druhé byl s jejich klonováním také problém.

Centrální impérium to dlouho nemuselo řešit, protože za posledních sto třicet let jeho existence se stále ještě osidlovaly nové světy u posledních bran zbudovaných Protektory. Teď se o tom, s rozmachem osídlování odlehlejších oblastí hlavně v Expanzním sektoru, na půdě imperiálního parlamentu mluvilo stále více. Vylepšení chtěli vést debatu o tom, že je přece správné zabíjet hromady lidí kvůli rozšiřování Impéria a rozkvětu obchodu.

Pak je ale přestalo bavit diskutovat a rozhodli se vzít situaci do vlastní rukou.

Efektivní likvidace Omeg jim v tom mohla jenom pomoci.

Hila Ebanová a Veni Bopanna se vydaly do Expanzního sektoru zachránit unesené lidi. Nguema a všichni ostatní z týmu 9 chtěli letět s nimi, ale Hila je poslala do sektoru Barrondo, kde se podle jejího zdroje měl budovat druhý konec brány.

A protože cesta do Expanzního sektoru trvala z jádra Impéria bez brány skoro tři měsíce i na nejrychlejšími stupni Gertzova pohonu, tým 9 už v Barrondu pokročil v pátrání, zatímco Hila stále letěla.

Ne že by něco zásadního vypátrali.

Nguema zaregistroval pohyb a kroky, které přehlušily i tu příšernou básničku. Zvedl hlavu.

„Ahoj,“ řekl major Desai a přisedl si. Spolu s ním dorazila i Aline Contreitasová.

„Ahoj,“ odpověděl. „Dáte si pivo, nebo něco ostřejšího?“

„Pivo, už jsme si objednali,“ řekl Desai. „Tak co?“

„Některé básničky jsou zajímavé.“

„Víš, na co se ptám.“

Anonymita veřejného místa měla svá omezení, jemné odposlouchávací zařízení by odhalilo, o čem si tu povídají. Jenže Desai to takhle udělal schválně. Velitel měl občas rád přímočaré akce, a pokud se někdo dozví o tom, co tu řeší, a pokusí se je zabít, oni ho alespoň odhalí a zjistí, kdo to je.

„Na policejním inspektorátu nic, ani na úřadě pro transportní

přepravu,“ řekl. „Žádné zprávy o velkých nehodách, záhadných úmrtích nebo podivných zmizeních, nic.“

„To samé na stanici *Eddings*,“ potvrdil Desai. Na oběžné dráze Prinnu byla stanice Imperiálního loďstva. „Žádné hlášení o velkých škodách, pirátských útocích, nic podobného. Na kraji sektoru je pár kolonií, o kterých nemáme tak úplně zprávy a které jsou často napadány piráty, ale tady hledáme někoho, kdo by unesl dva miliony lidí. Něco takového zamaskovat nejde.“ Rozhodil rukama. „Na Gabaronne to narafičili jako nehodu, a stejně o tom slyšelo celé Impérium, i když většina mávla rukou, řekla si, že je to strašný, a dál se o to nezajímala.“

Nguema se uchechtl. „Tak jistě. Průměrný občan má paměť akvarijní rybičky. Škoda, že dostal i právo volit.“

„Já bych se spíš soustředila na Erlander Corp.,“ řekla Contreitasová. „Na Prinnu, Barrondu i Horgenu mají pobočky. Pokud má Hila pravdu, Erlander je v tom až po uši. Vlastnil i všechny doly na Gabaronne. Největší kus koláče si sice ukrojí Foster Group a všechny její dceřiné společnosti, ale tím spíš by se dalo vysledovat, jestli není něco divného s Erlander Corp.“

„A co když je do toho namočená i celá Foster Group?“ nadhodil Nguema. „John Foster vlastní skoro celý tenhle sektor a není tajemstvím, že si tady z toho dělá své malé království.“

Desai se chystal něco říct, ale zarazil se, když před něj robot postavil sklenice s pivem.

Další báseň skončila a objevil se nový holografický básník. Na štítku bylo napsáno jméno Oloyede Michael Taiwo.

Báseň se jmenovala *Zůstaň naživu*.

*Vyhni se životu rebela,
aby tě nepotkal osud Dábla.
Přikován k pekelné bráně...*

Nguema se v duchu uchechtl. *No, na tohle už je trochu pozdě.*

Rychle dopil pivo a objednal si další.

Když robot odešel, Desai konečně promluvil.

„Foster v tom může jet taky. Nezapomeň, jak jsme ho před dvěma

EXPANZNÍ SEKTOR

lety vyšetřovali v případě podplácení imperiálních úředníků. Kolik lidí měl nakonec pod palcem? Třicet?“

„Spíš kolem šedesáti.“

„Tak. A nejradši by všechna cla za průlet barrondskou bránou vybíral sám. Jenže pokud v tom jede Foster Group, naše pátrání se výrazně zkomplikuje, takže bych klidně začal tím, že se mrkneme na Erlander Corp.“

„Jo, to dává smysl. Kdy se vrací *Nightingale* z Barronda?“

Druhá polovina jejich týmu, vedená Barneyem Wilburem, letěla na Barrondo, hlavní planetu sektoru a sídlo Foster Group, kde prováděli podobné pátrání.

„Snad za pár dnů. Myslím ale, že se mezitím můžeme podívat na něco málo s Erlanderem.“

Contraitesová se ozvala. „Začněme možná v malém. To, že hledáme velká úmrtí nebo velké nehody, nás omezuje. Hledejme něco méně nápadného, třeba zmizení hrstky lidí, ztracené lodě a podobné věci.“

Desai se zamračil. „To jsme už probírali. Na bránu ale potřebují dva miliony lidí! Sbírat to po jednotlivcích a malých skupinkách by trvalo léta, možná desetiletí.“

„A co když na tom ti parchanti pracují už deset let?“

Desai přikývl. „Dobře. Asi bych osobně zaletěl na stanici *Eddings* a zapátral. A vy si tady proklepnete pobočky Erlander Corp. a zjistíte, co půjde.“

Podíval se na pivo. „Dopijeme a vyrazíme?“

Nguema v nic jiného nedoufal.

*

Veni Bopanna kráčela nejistými dětskými krůčky. A opravdu, její chůze připomínala pohyb batolete. Nohy už jí sice dorostly do podoby běžné pro dospělého člověka – a vskutku byly jako nové –, ale musela se s nimi znovu učit chodit a trénovat.

Také si zvykala na to, že nemá mateřská znaménka a pihy.

„Jde ti to skvěle! Jo!“ povzbuzovala ji Hila napůl vážně, zatímco v palubní jídelně konzumovala obsah potravinového balíčku.

Ze všech členů týmu 8 měla zrovna Bopanna ráda nejméně. Přesněji řečeno, navzájem se tolerovaly. O hlubším respektu nemohla být řeč, ale dokázaly spolu pracovat.

Navíc Bopanna Hilu překvapila tím, že se bez okolků přidala k jejímu donquijotskému tažení na vlastní pěst. Většinou se snažila být ta rozumná.

Jenže zachránit dva miliony lidí byla rozumná věc.

Nemluvě o tom, že musela zachránit i Riu.

Bopanna se opřela o linku v jejich kuchyňce, otočila se a kráčela dál. „Tohle je horší, než si pamatuju.“

Jako spousta Omeg i Bopanna už o nějakou končetinu během kariéry přišla. Regenerace byla skvělá věc. Normálního vojáka by ztráta končetiny vyřadila na rok, a spíše na delší dobu, dokud by nedostal komplexní biologickou nebo kybernetickou náhradu a nenaučil se s ní pracovat.

„Vidíš, jak jsi šikovná,“ řekla Hila s pouhým náznakem ironie v hlase a strčila si do úst další sousto.

Na Palawanu ve skryšii Omeg naštěstí objevily dostatečné zásoby potravin, čímž si cestou trochu zpestřily stravu.

Sice to byly pořád potravinové balíčky, ale co už...

„Myslím, že pokud takhle budeš někdy povzbuzovat dítě, měla by ses to naučit trochu líp,“ zabručela Bopanna.

Hila mohla odpovědět něco vtipného, mohla prohodit podobnou poznámku, ale neřekla nic. Místo toho upřela pohled do svého jídla.

Bopanna se dotrámácela ke stolu. „A jéje, drnkla jsem na citlivou strunu?“

Hila k ní mlčky zvedla oči.

„Přesně tohle byl poslední dobou tvůj problém,“ řekla Bopanna. „Moc myslíš na život kolem. Jsme Omegy.“

„Ne, byly jsme Omegy! A ano, měla jsem vás všechny. Teď mám jen tebe, ekvivalent zlé sestřence, kterou nemá nikdo rád. Ostatní zařvali na Cossette a Vuka zabili ti samí, co...“ Větu nedořekla.

Co unesli Riu.

Bopanna to možná neslyšela, ale domyslela si to. „No ano. Někdo z nás umřel. Zrušili nás a my jednáme na vlastní pěst. Ale melancholickým fňukáním tomu nepomůžeme.“

EXPANZNÍ SEKTOR

„Já... no dobře, fňukám. Snažím se to nedělat, jenže... většina těchhle pocitů...“

Věděla, proč jí to Bopanna vyčítá. Všichni se uměli vypnout. Bojovat, udělat svou práci.

Proč to poslední dobou šlo Hile tak těžko?

Dala si k ústům další sousto, pak ale mrskla vidličkou zpátky. „A tys nikdy nad ničím nepřemýšlela? To jsi fakt jenom stroj?“

„Jako stroj se mám někdy nejlíp. Plním misi.“

„To já taky. Můžeš obracet oči v sloup, až ti upadne hlava, že jsem přitáhla Riu z té psychiatrie, ale zachránila jsem ji a díky ní jsme tohle celé odhalily. Takže ano, můžeš se mi posmívat, ale šanci máme jenom proto, že jsem adoptovala štěňátko, jak tomu ráda říkáš.“

Bopanna to nerozporovala. „Já netvrdím, že nejsem mrcha. Jen občas vidím věci... míň komplikovaně. Moc neřeším budoucnost.“

„Já taky ne.“

I Hile to znělo falešně.

„Chtěla bys mít rodinu a vést normální život?“

Hila zavrtěla hlavou. „Na normální život mám sotva dvacet pět let, než se moje tělo samo vypne. To není tolik času. Ale o to nejde. I když teď uspějeme, tak co? Omegy skončily. Už teď je jasné, že nás prostě někam odhodí. Já jiný život neměla. Nikdy.“

„A chtěla bys dítě?“

„O to nejde,“ zalhala. „S těmi modifikacemi to stejně určitě nepůjde. Ne, spíš... nevím. Co bys chtěla dělat ty? Až nebudou Omegy.“

„Já to neřeším. Něco dělat budu.“

Bopanna to určitě myslela přesně tak, jak to řekla.

„Já... nad tím asi přemýšlím. Za ty roky jsem během misí v utajení hrála kdekoho, od političky po děvku, od policajtky po novinářku.“

„Asi by ti slušela spíš politička než děvka. I když děvky na Barrondu vydělávají výrazně víc než leckteří politici.“

Nebylo to tak vtípné, jak si Bopanna asi myslela.

„Ani jedno si nedokážu představit. Ale když jsem přiletěla na Gabaronne, líbilo se mi hrát novinářku. Nevím.“ Potřásla hlavou. „Možná stejně budeme za chvíli po smrti a bude to jedno.“

Uvědomila si, že i ona to myslí přesně tak, jak to řekla.

JAN KOTOUČ

Začala se zase nimrat v jídle.

Bopanna se postavila na nové nohy a znovu vykročila. „Jedno to není. Přece jsi sama říkala, že musíme zachránit Riu, ne? Tak jaké kecy o umírání? A víš, že je naživu.“

„Vím, že byla naživu, když odlétala ze soustavy, pak byl její tracker mimo dosah.“

„No ano, ale nemají důvod ji zabíjet, potřebujou lidi.“

„Vuka taky zabili!“

„Jo, ale nasranou Omegu jen tak do vězení nestrčíš. Malou holku? Proč ne. Takže je naživu a ty ji chceš zachránit.“ Zvážněla. „Tak se laskavě seber. Máme před sebou dlouhou cestu. Zafňukej si, vyřvi se, vybreč, ale pak se seber. Vypni emoce. Vím, že to umíš. Je to jediný způsob, jak ji zachránit.“

Došla do kuchyňky a zase se otočila. „Nemůžu všechno přece zachraňovat sama.“

2.

Když raketoplán přešel na reakční pohon a začal zpomalovat na přistání, kontradmirál Devon Alessi si pořádně prohlédl jachtu pana Joachima Erlanderera.

Působila impozantně, jako obří jehla procházející velkým prstencem. Po celé délce viděl záři z oken; tolik by jich válečná loď nikdy neměla, byla by to totiž strukturální slabina. Alessi věděl, že prstenec je vlastně jedna obří vyhlídková paluba, kde je gravitace namířena ke středu trupu, takže lidé mají nad hlavou „oblohu“ z hvězdy. Nacházely se tam zahrady, jídelny, všechno, co je potřeba. Ona i Erlanderova „jachta“ byla spíš obří přepravní trajekt a pojala několik tisíc pasažérů, a k tomu ještě veškerý personál.

Alessi se celý život pohyboval ve válečném loďstvu a měl velmi dobrou představu, kolik taková hračka stojí. V Centrálním impériu byly planety, jejichž roční HDP byl mnohem menší.

Na druhou stranu se nebylo čemu divit. Joachim Erlander byl podle současných žebříčků šestým nejbohatším člověkem v Impériu a touhle jachtou dělal dojem i na všechny přátele. Proto se k němu na tuhle výpravu, mimo jiné exotický hon, přidalo tolik vlivných osob.

Erlander nebyl Vylepšený. Byl pyšný na svůj „prostý“ status a chtěl ho co nejvíce dávat na odív. Svou loď pojmenoval *Bridge Builder*. Bylo vtipné, že všechny stanice kolem Heniganu, ústředního světa Expanzního sektoru, se jmenovaly *Pontifex*, což vlastně znamená to-též: někdo, kdo staví mosty. Dával tím okázale najevo, jak vše sjednocuje.

Samozřejmě že plnil vůli Vylepšených. Všechno, co dělal Erlander, zosnovala Lionela Maina, on jí pouze poskytl prostředky, ona pak do dala patronát a kontakty.

Jako ten, který měla na Devona Alessiho. Jejich cesty se během admirálový dlouhé kariéry protnuly už několikrát a admirál z toho nikdy neodešel s prázdnou. Byl ambiciozní, i když nikdy ne dost na to, aby toužil po nejvyšších postech Imperiálního loďstva. Také mu nevadilo, pokud si vydělal něco navíc.

Maina ale věděla, že tady prostá úplatnost nebude stačit. U Alessiho hrál roli i další faktor, proč ho zapojili do této konspirace – on věřil v to, co se chystá.

Věděl, že Impérium potřebuje vzkvétat a expandovat. Každá velká civilizace to potřebovala. A k tomu byly nutné další brány. Možná vědci časem přijdou na to, jak je postavit jiným způsobem, ale zatím tomu tak nebylo. Expanzní sektor bylo třeba propojit s Impériem hned, posílit jeho „severní“ hranici a získávat z téhle oblasti vzácné suroviny. I nejrychlejším lodím s pohonem šestého stupně trvala cesta z Hubu do Expanzního sektoru devadesát dva dnů, a i tak musely skrz dvě jiné nadsvětelné dvojice bran. Bránou by se do Expanzního sektoru dostaly okamžitě.

Ztráta dvou milionů lidí – vlastně čtyř, na oba konce brány – Alessiho samozřejmě mrzela, ale vnímal ji z pohledu vojenského velitele. Už na akademii v Port Royalu jim instruktor vysvětloval, že dobrý voják musí svou armádu milovat, ale dobrý velitel musí být ochotný tu armádu i obětovat, pokud to bude nutné.

Znělo to drsněji, než jak to fungovalo v realitě. Vlastně to bylo jednoduché. Pokud velitel musel obětovat jednoho vojáka, aby třicet mohlo žít, udělal to. Pokud jich musel obětovat třicet, aby jich mohlo žít tisíc, udělal to.

EXPANZNÍ SEKTOR

A úplně stejné to bylo s branami.

Je-li potřeba obětovat dva miliony lidí, aby jich víc než stovka miliard mohla žít lepší a bezpečnější životy, udělá to.

Raketoplán se zhroupl, jak je zachytil naváděcí systém Erlanderovy jachty, a Alessi se zamračil.

Ano, bylo to jednoduché. Až na to, že momentálně neměli dva miliony lidí. Což byl důvod, proč ho sem Erlander dnes pozval.

*

Erlander na něj nečekal ve své kajutě, pobočník zavedl Alessiho do zahrad, které byly upraveny jako sakurový park. Nescházely kameny, a dokonce tu někde zurčela i voda.

Erlander seděl na lavičce, vlastně na velké zahradní pohovce, v letním vycházkovém obleku a usmíval se. Vedle něj spatřil Alessi hologram Lionely Mainy.

Vypadalo to, jako by tam opravdu seděla s nimi. Její hologram byl barevný a sytý, neprůsvitný, ne ten šedivý a poloprůhledný, který se používal v loďstvu kvůli nižšímu přenosu dat.

„Admirále, vítejte na palubě!“ Erlander vstal a podal mu ruku. Maina, vzdálená přes tisíc světelných let na Hubu, jen kývla.

„Jsem rád, že se konečně scházíme,“ řekl Alessi. „Naše cesta se chýlí ke konci.“

„To ano.“ Erlander mu pokynul na pohovku naproti sobě. Levitující robot typu Lifter 8 – stejný jako ti, kteří jim na Gabaronne pomáhali tahat lidi v bezvědomí do kryoboxů – k němu přiletěl s táčem s pitím a Alessi si vzal sklenku.

„Děkuji.“ Ochutnal. Nějaká limonáda.

„Doufám, že budete rád za informaci, že císař včera schválil zrušení Omeg,“ řekla Maina. „Zatím neoficiálně, ale těch pár, co zbyly, odstrihnou úplně. Zaplatí jim symbolické výsluhy a pošlou je po svých. Hartveitova past na Cossette splnila všechno, co jsme chtěli.“

Erlander ani Alessi se neusmívali tolik jako ona. Celý projekt byl šíleně zranitelný i bez Omeg.

„Pořád tu jsou ty dvě, které přežily Gabaronne,“ řekl průmyslník.

„Zabily moje Vylepšené na Palawanu a určitě letí sem. Nemluvě o tom, že zabili Ívarra.“

Alessimu se zkřivila tvář. Ívarr Hinn Beinlausi byl Erlanderův vymahač a hlavní zabiják. Vylepšený. On na palubě Alessiho vlajkové lodi osobně zabil Vuka Stojkoviće, jehož tam admirál vlákal do pasti.

Další obět pro vyšší dobro.

Na Gabaronne našli Ívarra mrtvého. Flotila kolonistů už byla tou dobou na cestě do Expanzního sektoru, takže se to dozvěděli zprostředkovaně od Aurela Kossutha, který tam měl žoldáky. Věděli však, že ho objevili spoutaného a zabitého elektrinou. Podle všeho ho Omega mučila.

A Ívarr mohl mluvit.

A věděl, co se chystá. Co je pravým účelem Projektu.

Kossuth podle Erlanderových instrukcí nechal na Palawanu ve skrýši Omeg Vylepšené žoldáky, původně z brigády Superiori. Ale i ti se odmlčeli.

Maina si s tím moc hlavu nelámala. Jenže Maina byla hlavně politička. Ona dosáhla zrušení Omeg. To byl její úspěch. Vybudování nové brány bude další.

„Pokud letí do Expanzního sektoru, tak se o ně postarejte, ne? A ani Ívarr nevěděl, kde držíme unesené kolonisty a kde se začne budovat brána. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ řekl Erlander. „To Ívarr nevěděl. Ani ho to nikdy nezajímalo.“

„Takže to by byly Omegy,“ uzavřela Maina. „Jenže to je jen okrajový problém, už jsem to probírala s Joachimem, než jste přišel, admirále.“

„A já to probíral s doktorem Padokem,“ řekl Erlander. „Máme málo lidí. Nebo spíš málo mozků.“

Alessi přikývl. Doktor Allen Padok byl hlavní vědec jejich Projektu. Odborník na brány, donedávna proděkan fakulty astrofyziky Jaipurské technické univerzity.

„Podle Padoka těch lidí máme opravdu málo,“ pokračoval průmyslník. „Doufali jsme, že to nějak půjde, ale ne. Aby brána byla funkční, potřebujeme nejméně dvě stě tisíc dalších lidí, spíš dvě stě padesát. Jeden by řekl, že bude možné prostě postavit menší bránu, ale ne, tak

EXPANZNÍ SEKTOR

to prý nefunguje.“ Rozhodil rukama. „Těch dvě stě padesát tisíc lidí – mozků – musíme někde sehnat.“

„Co využít naše zdroje v sektoru Barrondo?“ nadhodil Alessi.

„Tam jde o velice komplikovanou dohodu a obávám se, že tohle by jen tak nešlo,“ řekla Maina. „Už jsem se ptala. Navíc je to na opačném konci Impéria. I se všemi přelety mezi branami by jim to sem trvalo nejspíš déle než půl roku a...“

„A riziko, že nás odhalí, je už teď moc velké,“ dokončil Erlander. „Spousta politiků a admirálů v Impériu může být sice pod našim vlivem, ale kdyby se tohle provalilo... pomluvy můžeme ututlat nebo ignorovat. Jenže kdyby někdo loď s kryoboxy zadržel...“

„Nemluvě o tom, že naši přátelé v sektoru Barrondo ani tolik kryoboxů nemají, museli bychom jim vše dodat. Další měsíce práce. Svoje... zdroje si přepraví jinak.“

Alessi udělal obličej a upil limonádu. Tohle mu připadalo jako nejspokladnější možnost. Jenže mu bylo jasné, že tak snadné to nebude. Kdyby bylo, využili by zdroje ze sektoru Barrondo na oba konce brány.

„Uvažoval jsem i o něčem podobném, jako jsme podnikli na Gabaronne,“ pokračoval Erlander. „Vlastníme průmyslové komplexy všemožného druhu na Novém Macau, Hobartu, Sadanu, Tara Sigma, Marco Polo, MacLuhanu... všude možně. A všude tam může dojít k nějaké nehodě. Jenže v přípravách bychom museli začínat od nuly a trvalo by to opět dlouho.“

„Trpělivost se občas vyplácí, ale chápu, že náš rozvrh počítal s dalšími dvěma nebo třemi měsíci,“ řekl Alessi.

„Ano, potom by už Padok nejradyji začal s instalací. Brána může být kompletně hotová za půl roku.“

„Za normálních okolností bych na zdržení přistoupila,“ řekla Maina. „Pokud nebude zbytí. Jenže... vzhledem k situaci bude lepší, kdybychom to dotáhli do konce co nejdříve.“

„To znamená něco v Expanzním sektoru,“ uzavřel to Alessi. „Jedna z našich kolonií tady.“

„Ano. Kdybychom měli celou flotilu Archangel Security, bylo by to snadnější. Jenže ti mají jen zlomek lodí, které měli mít, po tom, co Omega sabotovaly naše loděnice v soustavě MacLuhan.“

Dalších pár doušek limonády. „Nemůžu se jen tak vyložit s vojáky ze své flotily a nahnat čtvrt milionů lidí do lodí jako nějakí dávní conquistadoři na předkosmické Zemi, kteří lovili otroky.“

„Vlastně proč ne?“ zeptala se Maina chladně, věčně. Alessi to musel obdivovat, ale věděl, že to není možné.

„Kdyby tu byli Kossuthovi žoldáci, tak možná,“ řekl Alessi. „Ale regulérní jednotky loďstva? Ne. Ani omylem. Možná jsme do celé akce zasvětili Arendorfa, Hersi nebo Garretta, ale v operační skupině máme několik tisíc astronautů a dalších pár tisíc vojáků v Arendorfově brigádě. Nemůžeme jim jen tak nařídit, aby unesli čtvrt milionu civilistů. To prostě nejde.“

„Možná bychom mohli počkat, až sem doletí Aurel Kossuth a jeho Archangel Security,“ nadhodila Maina. „Se svou žoldáckou flotilou by se toho mohli ujmout.“

Alessi byl opět proti. „To nepůjde. Nedá se to ututlat a moje operační skupina by čekala, že s tím něco udělám. Mám tu kapitány jako Der Nyren, Kerry Kuhnová nebo Seth Bonder, kteří by prostě nedokázali držet hubu a neptat se. Nemluvě o tom, že moje operační skupina je silnější než to, co zbylo Archangel Security.“

S dalším nápadem přišel Erlander. „Pořád máme kandoramin na uspání menší kolonie.“ Mávl na liftera, který pořád poletoval okolo. „A dost lifterů na transport všeho možného.“

„I tak, zmizelá kolonie, to by bylo moc záhad najednou, chtělo by to zahladit stopy.“

Alessi doufal, že jim něco přivezou z Impéria. Další zmrazené lidi v kryoboxech.

Snažil se přemýšlet, ale na tyhle úvahy nebyl úplně stavěný. „Co dopad asteroidu?“

Erlander vrtěl hned hlavou. „To by bylo ještě nápadnější než zmizelá kolonie...“

Maina dlouho mlčela. Zapálila si doutník. Hologram naštěstí nedokázal přenášet ten smrad.

Než se ozvala, chvíli zamyšleně popotahovala.

„Co Ralgaři? Tady už jednou útočili, ne? Proto je tady moje flotila. To byla záminka. Obrana sektoru před ralgarskými nájezdy.“

EXPANZNÍ SEKTOR

„Útočili vícekrát,“ potvrdil Erlander. „Ale ano, vyhladili kolonii na Vidu, zmasakrovali třicet tisíc lidí a udělali si tam základnu. Jejich náčelník tam pořád sedí.“

Alessi pozvedl obočí. „Chcete poštvat Ralgary na nějakou další kolonii?“

Maina znovu potáhla z doutníku. „Ano, je to špinavá práce, ale nad útokem Ralgarů se nikdo nepozastaví. V sektorech Wuwei a Rosario k nim dochází pořád, nejenom během vpádů. Stejně jako na galaktickém jihu dochází pořád k útokům pirátů, ať už z Kalingy, nebo Willisu.“

„Jenže jak Ralgary nalákáme?“ zajímal se Erlander. „Jsou to jen příbblí bojovníci, nevyzpytatelní.“

Alessi nedokázal uvěřit tomu, co slyšel. Tohle by ho nikdy nenapadlo. Pragmatismus, s nímž Maina jen tak nadhodila, že poštvou dost možná největší nepřátele Centrálního impéria proti jeho obyvatelům. Vlastně navrhovala najmout si je. Viděla v nich jen další pole na své velké šachovnici.

Ovšem Alessi si uvědomoval, že tohle *může* fungovat. Opravdu by to mohlo fungovat. A on věděl o Ralgarech hodně, přece proti nim bojoval.

V duchu už začal uvažovat, *jak* by docílil toho, co Maina navrhla. A hned na její otázku také odpověděl. „Jak kteří. Jednotlivé frakce Ralgarů se od sebe dost liší. Během kariéry jsem zažil všelijaké chování. A nezapomínejte, že spousta Ralgarů bez klanů se živí různě po Impériu jako žoldáci, kejklíři nebo i ranaři pro nějaké pohlaváry.“

„To je pravda, na Gabaronne taky jeden byl,“ potvrdil Erlander. „Myslíte ale, že se budeme schopní domluvit s těmi, co jsou v Expanzním sektoru?“

„Můžeme to zkusit.“

„A co přesně jim nabídneme?“

Alessi si v hlavě promítl mapu sektoru. „Území a opěrný bod. Kolonie New Pasig má zhruba dvě stě sedmdesát tisíc obyvatel. To je dost i pro naše účely. A Ralgarům se bude hodit jako základna pro další expanzi, stejně jako ta na Vidu. Za půl roku, za rok můžeme přejít do protiútoků a zase je vyhnat, ale to už Ralgarům může být jedno.

Civilisté se označí za nešťastné oběti nebezpečného života na hranicích Impéria.“

„A to budete chtít, aby je Ralgaři uspali, posbírali, naložili do lodí a poslali k nám?“ Erlander potřásl hlavou. „Vždyť by jich půlku pozabíjeli, jsou to zvířata.“

„Nic takového. Pošleme tam jednu naši loď. Největší nákladní loď a všechny kryoboxy, které budou potřeba. Dvě stě sedmdesát tisíc kryoboxů se do lodí dostane. A možná nakonec ani neupotřebíme všechny. Dvacet tisíc lidí necháme na místě. Ať vidíme nějaké brutální záběry a ať se Ralgaři trochu vyřádí. Kolonisty uspíme už před útokem. Z jedné strany vyrazí Ralgaři, z druhé strany odletí naše loď.“

Jeho dva společníci – a nadřízení – plán důkladně zvažovali.

„To... by mohlo jít,“ uznal Erlander. „Na zamaskování stop je to opravdu úžasné.“

„Ano. Škoda, že mě to nenapadlo před tím, než jsi začal vyhazovat do povětří doly,“ neodpustila si Maina. „Kdybychom takhle vyřadili celou dvoumilionovou kolonii, bylo by po starostech.“

„To už by se maskovalo hůř,“ namítl Erlander. „Nicméně ano... tohle by mohlo jít. Pokud budou Ralgaři souhlasit.“

„Musíme na ně zapůsobit.“ Alessi se zamyslel. „Vypravíme se na Vido a uděláme to oficiálně jako hlídková mise naší eskadry. Stejně jsme plánovali eskadru po příletu rozdělit a já měl se dvěma loděmi eskortovat náklad pro Projekt do cílové destinace. Tak odtamtud budu pokračovat na Vido.“

Erlander si to chvíli promýšlel. „Ralgaři se řídí přísně klanovou strukturou, že?“

„Jak kteří. V Expanzním sektoru je klan, který si říká Ambar, a ten bere klanovou příslušnost hodně vážně.“

„Tak já poletím s tebou,“ řekl Erlander.

„To ale...“

Ozvala se i Maina.

„Joachime, neblázni!“

„Proč? Projekt už může fungovat beze mě... a já mám exotický hon rád, je to jeden z důvodů, proč jsem přiletěl. Na Ralgary to může

EXPANZNÍ SEKTOR

zapůsobit. A přiznám se, že možná dokážu vyjednávání vést tak, jak to voják jako Devon Alessi nedokáže.“

Alessi otevřel ústa, aby něco namítl, ale neudělal to. Magnát měl pravdu.

A tak vyřešili problém.

Obětovali kolonii s více než čtvrt milionem lidí.

Zabijí dva miliony, aby stovka miliard mohla vzkvétat...

3.

Hila a Bopanna byly v polovině cesty, když jim začal nadsvětelný přijímač hlásit příchozí spojení.

Technologie nadsvětelné komunikace využívala Gertzův prostor jiným způsobem než u nadsvětelného pohonu nebo stavby bran. Nebylo kvůli tomu třeba zabíjet žádné lidi, trhlina v prostoru byla natolik miniaturní, že se používala jiná technologie, a hlavně byla potřeba spousta energie. Hila nerozuměla detailům, věděla jen, že signál je možné vyslat pouze z komunikačního střediska, jichž bylo v Impériu málo. Naproti tomu přijímač byla jednoduchá technologie, kterou měl každý, ale musel s ním čekat, až mu někdo zavolá.

Netušila, jestli vědci na tomhle principu dokážou někdy vytvořit i bránu. Ani Protektoři nebyli schopni přijít na to, jak zařídit, aby se jedna brána propojovala s více místy, podobně jako si u vysílače vybíráte, kam zavoláte.

Hila to nechápala, ale tušila, že to asi není tak jednoduché jako *umíme udělat menší díru na signál, tak uděláme větší díru na vesmírnou loď.*

Nicméně teď se s Bopannou sešly u přijímače.

EXPANZNÍ SEKTOR

„Kódy Omegy,“ řekla druhá žena. „Myslela jsem, že nás odstříhli, když jsme vyrazily na vlastní pěst.“

„To jo.“

Lodě Omegy byly za normálních okolností napojeny na komunikační středisko permanentně, ale od zničení *Olympiku* to neplatilo. Když Hila a Bopanna mluvily s týmem 9 v sektoru Barrondo, potřebovaly počkat, až se jim ozve jedno ze středisek pravidelně kontaktující jednotlivé přijímače, a potom požádat o spojení.

Teď Bopanna stiskla tlačítko a nad jídelním stolem se objevil hologram známé tváře.

„Plukovníku Matibo!“

Bývalý plánovač a zpravodajský důstojník Omeg si oblékl civilní šaty a vlasy měl delší, než si Hila pamatovala.

„Bopanno, Ebanová! Ani nevíte, jak jsem rád, že jsem se s vámi spojil.“

„Co se stalo, pane?“ zeptala se Bopanna.

„Pokud nám voláte, abyste nás zastavil, tak na to zapomeňte,“ přidala se Hila.

Hila plukovníkovi pořád nezapomněla to, jak neodhalil, že operace Tenerife na Cossette je past. Samozřejmě, i ona viděla stejné údaje a došla ke stejným závěrům, ale byla to jeho práce.

Křivdila mu. A věděla to. Jenže to její prvotní nechuť nezmírňovalo.

Matiba zvedl ruce. „Jen klid. Já vás nikam vyhnat nechci. Generál Turius vykonává rozhodnutí císaře a posílá Omegy do výslužby. Když jsem ho po zničení *Olympiku* kontaktoval, vyhodil mě jako prvního. Tedy, mám penzi, výslužné a rozkaz o všem mlčet.“ Ušklíbl se. „S tím mlčením je problém. Ale nevěřily byste, jak těžké bylo vás kontaktovat.“

„Co víte o tom, co jsme odhalily na Gabaronne?“ zeptala se Bopanna. „O tom, že ti hajzlové chtějí postavit novou bránu a že ty lidi z Gabaronne unesli?“

„Vím o tom dost. Než jsem se dovolal vám, mluvil jsem s majorem Desaiem a týmem Devět, všechno mi řekli.“

Hila mu pořád nebyla ochotná úplně důvěřovat. „A proč jste nebyl na *Olympiku*, když ho zničili?“

Bopanna určitě také musela uznat, že to *bylo* podezřelé. Ale stejně se na Hilu zamračila.

„Protože mě generál Sarmak nechal na Hubu, abych tu dál pátral u bývalých kolegů od vojenské policie.“ Matibův výraz ztvrdl. „Pokud myslíte, že jsem o zničení *Olympiku* věděl dopředu, a proto jsem se uklidil z lodi... no, Ebanová, nemám vám jak dokázat, že za to nemůžu, takže se musíte rozhodnout, jestli mi věříte, nebo ne. A vlastně vám ani nedávám žádné rozkazy, mám pro vás jen informace.“

„Jaké informace?“

„Trochu jsem pátral po tom, co se dělo. I po zajatých Omegách. K těm bohužel nemáme žádnou stopu. Nové Macao byla asi past, aby vylákali Sarmaka, což znamená, že jim musí donášet někdo hodně vysoko.“

„A komu? Maině?“

„Ano, přímo Lionele Maině, ona i celá její klika mají spoustu informací, se kterými tlačili na císaře. A vlastně je jedno, kdo jim ty informace dával.“

„Generál Turius?“ zajímala se Hila.

„Pochybuju, Turius je možná opatrný a úzkoprsý, ale aktivně by smrt Omeg nezpůsobil. O Omegách už vědělo dost lidí. Vlastně je to jedno. Maina tlačí a tahá za nitky. Podle toho, co jste mi říkaly, právě ona vymyslela celé to zvěrstvo s bránami.“

Hilu trochu uklidnilo, že tomu Matiba říká „zvěrstvo“. Aspoň v tom nebyla sama.

„Ano, a Erlander a další se k tomu nadšeně propůjčili.“

„Na Palawanu jsme v naší skrýši našli čekající Vylepšené, které tam nechal Erlander.“

„Ano, to vím také od týmu Devět. Některé naše bunkry jsou kompromitovány, ale ne všechny. Já v jednom teď sedím. Nicméně vás chci informovat o tom, co jsem zjistil. Týká se to bran. Víte, že v Centrálním impériu byly dvě brány rozestavěné – bez organických komponentů a některých součástí. Protektoři je budovali, ale po jejich pádu je císař Olaf nechal odstavit. Mají mimo jiné funkční cívky, které propojují dvě brány.“

„O něčem takovém jsem slyšela,“ řekla Bopanna a pokrčila rameny.

„Nebyla jedna v muzeu?“

EXPANZNÍ SEKTOR

„Jednu rozebrali a její části bylo možné vidět v Limburgu na Hubu v Imperiálním muzeu. Druhá skončila v soustavě Nového Jaipuru jako studijní materiál, odkoupila ji tehdy Jaipurská technická univerzita. Ale proč vám to říkám? Obě ty konstrukce bran zmizely.“

Ani jedna z žen nic neřekla, nikdo to nekomentoval.

„Ve vši tichosti, a už uplynula nějaká doba, vlastně více než půl roku. Tu na Novém Jaipuru si na tři roky pronajal Erlander Corp., údajně kvůli výzkumu. Všichni vědí, že každý hyperfyzik v Impériu by chtěl objevit způsob, jak stavět nové brány bez lidských mozků.“

Hila přikývla. Nad tím před chvílí také přemýšlela.

„Sbalili ji a někam odvezli. Nejspíš už dávno bude v Expanzním sektoru. No a tu na Hubu zase pronajali a odvezli údajně do muzea na Horgenu v sektoru Barrondo... jenže i když tam brána už je, expozice se údajně pořád připravuje. A ačkoli většinu sektoru Barrondo vlastní Foster Group, hádejte, kdo má na starosti muzeum na Horgenu?“

„Erlander Corp.,“ nadhodila Hila.

„Přesně tak.“

„Pokud mají tohle, tak jim stavba nové brány nepůjde tak pomalu,“ řekla Bopanna. „Mysleli jsme si, že to bude i s lidmi trvat dlouho. Protože vyrobit celou konstrukci a dát dohromady součástky, které se sto padesát let nikde nevyroběly, nějakou dobu potrvá. Jako postavit novou bitevní loď. Jenže takhle...“

Matiba se špatnými zprávami nekončil. „A ještě jedna věc. Podle všeho mají k dispozici i nanotechnologie, jimiž Protektoři neurologickou hmotu získávali... Pokud jste si myslely, že budou muset ručně vyoperovat mozek z každého člověka a vrazit ho do brány, tak se mýlíte.“

„Do háje, oni opravdu sehnali Rozkladače?“ zavrčela Bopanna. Tak se říkalo nanitům, rozkládajícím neurologickou hmotu. Jednoduchý a morbidní název.

„Ano. V laboratořích na Rosariu se s něčím takovým dělal výzkum a uměli to namnožit, evidentně. Spousta vědců v tom musí jet taky.“

„Jako v každém nemorálním experimentu.“

Hila si musela přiznat, že to nechápe. „Asi o tom nevím dost. Já věděla jen to, že z mozků dělali brány. Ale jakým způsobem je sbírali?“

Nikdy jsem po tom nepátrala. *Nechtěla* jsem znát detaily. Myslela jsem si prostě, že ty lidi usmrtili a vyndali z nich mozek. Jako když chováte lišku pro kožich.“

Matiba nic neřekl, Bopanna se ujala vysvětlování. „Měli nějaké nanotechnologie. Možná spojené s protektorskou organickou technologií. Rozpusťto to lidem veškerou tkáň kromě celé neurologické soustavy.“

„Vždyť je to blbost, ne? Nerv a sval je v principu podobná věc, že ano? Jak to může rozpustit jedno a nechat druhé?“

„Proto je to nanotechnologie,“ dodala Bopanna. „Lidi nahnali do velké haly a tam to na ně vypustili ve formě nějakého plynu. Tkáně se rozpadly, obrovská hadice to potom vysála a dala všechnu potřebnou hmotu do tubusu, tak se těm článkům říká. Na jeden tubus bylo třeba pár desítek tisíc lidí. A články pak vytvořily funkční bránu.“

„A právě ty si odvezli z univerzit a muzeí, kromě jiného,“ řekl Matiba. „Hodně si tím ušetří práci.“

Hila chtě nechtě myslela na Riu.

Doufala, že se jí Erlander a Maina dostanou do rukou a zemřou hodně ošklivou smrtí.

*

Ria Waldnerová ucítila spoustu pachů.

Dezinfekce. Umělé přísady. Všechno jí to bylo povědomé, z doby... z doby...

Otevřela oči. Ani si neuvědomila, že je měla zavřené. Nacházela se v divné místnosti, která byla dobře osvětlená a v níž bylo teplo.

Nebo se jí jen zdálo, že je tam teplo? Byla prochládlá. Byla jí zima a teplo místnosti jí hrálo na kůži.

Ležela naznak. Pokusila se posadit, ale zvládla to až na několikátý pokus.

Zatočila se jí hlava. Potom se jí zvedl žaludek. Odněkud uslyšela dávkivé zvuky a hned vzápětí ji praštil do nosu pach zvratků.

„Prosím, pokud potřebujete zvracet, použijte sáčky, které jsou v pouzdře u vašich boxů!“ uslyšela najednou melodický ženský hlas.

EXPANZNÍ SEKTOR

Když se Rie konečně povedlo posadit se, uviděla velký sál plný otevřených kryoboxů, velkých jako rakev, stejných, jaké viděli ve skladišti na Gabaronne. V jednom z nich byla i ona sama... a všimla si, že lidé si sedají i v jiných. Vypadali stejně zmateně jako ona, několik jich zvracelo. Měli na sobě nejružnější oblečení, ale poznala stříhy pracovních oděvů z Gabaronne. I umělé textilní pachy z místních rychlovýrobníků. Neviděla ale tu ženu, zdroj hlasu, který mluvil.

Kde to sakra je?

Pach jí napověděl; byla to ta samá věc, kterou cítila na Gabaronne. Již cítila, když k ní Hila a ostatní donesli čichací přístroj. Jak se to jmenovalo?

Kandoramin. Uspávací látka.

A boxy byly stejné, jaké našli v přístavu na Gabaronne.

Ale kde je Hila? A jak se sem Ria dostala?

Snažila si vzpomenout. Musí se soustředit na pachy. Vždycky jí vzpomínky lépe asociovaly pachy než obrazy.

Cítila adrenalin, strach. A taky... krev, to cítila, než se probudila, ale kde a...

Vzpomněla si.

S Vukem Stojkovičem. Hiliným kamarádem. Měl nějakou vojenskou hodnost. Letěli na loď vysokého oficíra varovat je, že unášejí lidi. Stojkovič jí vyprávěl o lodích, pak je nějaký chlápek odvedl do oficírovy kanceláře a tam...

Rozšířily se jí oči, když si vzpomněla.

Tam byl Vylepšený vrahoun, který s nimi mluvil už v přístavu. Pak se vrhl na Stojkoviče. Ria se snažila pomoci, ale ten parchant se po ní rozmáchl...

A potom si už nic nepamatovala. Nic.

Kde byl Stojkovič? Mrtvý?

Rozhlédla se po sále.

Stojkovič tu nebyl. Ale Ria si uvědomila, že ji museli uspat. Uspat a dát k ostatním uneseným lidem. Všichni si pomalu sedali a zírali jeden na druhého. Jedna žena vykřikla.

Viděla lidi z měst Elder, Myron a z jejího bývalého domova Simard, kde žila s rodiči. Museli to být oni. Zrovna byla na výměnném pobytu

v hlavním městě a mluvila s rodiči v okamžiku, kdy je to smetlo a přerušilo se spojení. Viděla za nimi tu tlakovou vlnu.

Ale věděla, že většinu lidí unesli. Že výbuch a mrtví byli jen zástěrka. Naprostá většina byla unesena.

A ona tu teď s nimi byla... na neznámém místě.

Hila mluvila o milionu a půl lidí.

Ria se trásla. Ale záhy se zase ozval ten melodický a povědomý hlas.

„Zdravím a vítejte v Devatenáctce, nejnovějším pracovním táboře, který pro vás zajistila firma Erlander Corp. Chápeme, že jste dezorientovaní, vyděšení a nevíte, jak jste se tu ocitli. Pokud máte rádi dramatictvo, vězte, že vás unesli. Nicméně jste stále zaměstnanci Erlander Corp., které vlastnila United Gabaronne Mines. V rámci vašich smluv jste byli pouze dočasně přemístěni na práci jinde. Místo je tajné. Práce potrvá několik měsíců, ne více než rok. Po ukončení dostanete kompenzační balíček ve výši svého tříletého platu na Gabaronne.“

V sále zněly protesty, křik, nevíra, zděšení. Všichni se začali silněji potit, Ria cítila, že se někdo i počůral.

Také si všimla, odkud přichází hlas. Od jednoho z robotických lifterů, kteří poletovali po celém Gabaronne. Hila o nich mluvila.

„Nicméně jste pod naší kontrolou a budete muset dodržovat pravidla tábora. Nesmíte se vzdálit z perimetru. Musíte dodržovat příkazy robotů-hlídačů, jako jsem já. Nesmíte se pohybovat na ulici po zákazu vycházení. Práci musíte vykonávat pilně a svědomitě. Pokud budete dodržovat pravidla tábora a vykonávat svou práci, bude s vámi dobře zacházeno a brzy se vrátíte domů. Neuposlechnutí znamená trest. Nyní prosím následujte šipky k dekontaminačním sprchám, kde vám bude vydáno nové oblečení.“

Ria zkusila vylézt z boxu. Nohy jí sloužily, tedy do určité míry. Cítila se slabá.

„To přece nemůžou!“ ozval se nějaký chlap.

„To je špatný vtip!“

„Bože, já mám doma děti! Kde jsou moje děti?!“

Někteří se zvedali. Nikomu se nechtělo jít. Na zemi blikaly červené šipky.

Lifter přiletěl k jednomu z protestujících mužů.

EXPANZNÍ SEKTOR

Ozvalo se zabzučení a muž se s jekotem svalil na zem.

Ria cítila lehký závan ozonu. Robot musel dát muži menší elektrický šok.

Další křik.

„Neuposlechnutí přináší trest. Poslouchejte instrukce a bude s vámi zacházeno dobře.“

„To přece nemůžete! Kde mám děti?!“ ozvala se jiná žena.

Další zabzučení a křik.

„Prosím, následujte červené šipky!“ opakoval robot.

Ria byla jedna z prvních, kdo vyrazili. Periferním viděním spatřila, jak se dvojice vězňů po výboji zvedá ze země.

„Poslouchejte instrukce a budete žít v pohodlí a bezpečí a po nějaké době se vrátíte domů,“ říkal další robot stejným hlasem, když kolem něj procházeli.

Chodba se zužovala, nakonec museli vězni chodit po jednom.

„Jako dobytek!“ křičel někdo za Riou.

„Jak si korporace může tohle dovolit!“

Další křik a pach ozonu. Ria nevěděla, jestli se někdo za ní loudal, nebo tak trestají i verbální protesty.

„Vítejte v táboře Devatenáct,“ ozýval se hlas nad nimi. „Následujte bez otálení instrukce, aby se proces urychlil.“

„Krucinál, ten hlas znám,“ řekl muž za ní. „Tehle robotický hlas se dává většinou zpěvačkám, v jednom baru v Simardu byl robot, který takhle zpíval. Ten hlas se jmenuje Ellen McLainová. Nevím, proč ho dávají těmhle... bachařům, zní to hrozně!“

„Prosím, postupujte plynule dál!“

Ria nechápala, k jaké myšlence se muž upnul, ale to byla jeho věc.

Došli k rozcestí, kde se cesta dělila na deset užších uliček.

„Prosím, pokračujte uličkou, kde zrovna svítí zelené světlo. Potom procházejte jednotlivě. V první kabině si svlékněte veškeré oblečení. V další projdete dekontaminační sprchou. Ve třetí dostanete nové oblečení. Prosím, postupujte, nezdržujte se.“

Lidé před Hilou zpomalovali, někteří zdráhavě vyšli z rozcestí do vyznačené uličky. Pokaždé, když jeden prošel, zelené světlo se rozsvítilo v jiné uličce.

Mnozí nechtěli jít. Křičeli, protestovali.

Slétlo se pět robotů.

Další výboje, křik. Tihle lidé nepadali. Budto měli silnější nohy, nebo byl výboj slabší. Ria ránu nedostala. Strach převážil, a když na ni přišla řada, vyrazila uličkou se zeleným světlem.

„Prosím, rychle se svlékněte a odložte zde všechny předměty. Vhodte je do koše po své levé ruce!“

I v rohu téhle místnosti poletoval robot. Ria uposlechla. Nezdržovala se. Měla na sobě pořád šaty, které si vzala na cestu k lodi toho oficíra. Šaty, jež jí vyrobila Hila na palubě *Buzzardu* v jejich rychlovýrobníku.

Když byla nahá, dveře před ní se otevřely.

Sprcha. Cítila všemožné chemikálie. Některé znala z Gabaronne, jiné rámcově; dezinfekce, prostředky odstraňující všemožné biologické svinstvo.

Hlavně přestala cítit kandoramin. Smylo ho to z ní.

Proud vody se zastavil. Uplynula sotva minuta, možná i méně.

„Prosím, pokračujte dál!“

Dveře před ní se otevřely. Postoupila do malé převlékačské kabinky.

Z přihrádky po její pravici vypadl ručník.

„Prosím, co nejrychleji se osušte.“

Poslouchala. Nechtěla dostat ránu a nevěděla, jak dlouho by jí to muselo trvat, než by ji praštili.

Potom z přihrádky po její levé ruce vypadlo složené oblečení, košile s dlouhým rukávem a kalhoty. Na nich ležely složené ponožky a spodní prádlo. A jednoduché boty.

„Prosím, ukončete osušování a oblečte se.“

Poslechla.

Oblečení bylo přesně v její velikosti.

Během sprchy ji museli oskenovat a potom počítače vytáhly ze skla-du příslušnou velikost.

Sotva skončila, otevřely se před ní třetí dveře.

„Prosím, pokračujte dále.“

Vyšla ven. Do očí ji udeřil svit neznámé hvězdy, úplně jiné než ta, kterou znala z Gabaronne nebo z dětství na Tinkulu. Její záře byla

EXPANZNÍ SEKTOR

téměř modrá. Ale noční obloha vypadala jasná, jasnější, než viděla kdekoli jinde.

Vzduch cítila jiný, umělý, podobný kosmické lodi. A věděla proč. Všimla si obří kupole, která se táhla po celém obvodu.

Umělá atmosféra.

Podívala se níž, za hranu tábora, který vypadal jako velké město.

Za kupolí viděla pohoří. Fialová, modrožlutá, růžová. Fialová převládala.

Byla úplně jinde.

„Prosím, postupujte. Roboti-dozorci vás budou volat podle čísel, které máte na oděvech. Prosím, hlase se jim číslem. Bude vám přidělen ubytovací blok.“ Příjemný – téměř groteskní – ženský robotický hlas se na okamžik odmlčel. „Vítejte v táboře Devatenáct.“